

Už jsou tomu léta. Seděl jsem jednou odpoledne o vagacích, koncem srpna, na slámě u zadních otevřených vrat staré, dřevěné stodoly. Vysoký jasan stál v jejím rohu a rozkládal rozlehlou korunu nad její doškovou, zeleně omšenou střechou.

V stodole mlátili; šesterem švihaly cepy a rány se sypaly na žito, buchaly o humno, švihaly, klepaly. Hlas jejich hrnul se, zaléhal vraty ven přes trávník za humny, na cestu při něm a nesl se přes brambory, strniště, do louky k olším a vrbám, jejichž listí se na slunci, u větru stříbrně lesklo, a dál za potok k lesnaté stráni, zdřimnuvší v zátopě sluneční záře.

Hleděl jsem, hleděl, na pole, stromy, na kraj, jež ovíval už dech první jeseně. Až se mi starý Paďour mihl u olší na stezce. Ohnutý dědeček bílých vlasů. Po dvojí vagace jsem ho již neviděl, a tak na něm zůstaly mé zraky, kam jde.

V tom ztichly cepy. Bylo slyšeti, jak jasan šustí. Pak ze stodoly hlas staré Lokvencky a hned smích všech ostatních mladců. Žvátorná babka jistě jim řekla něco veselého. Jí se musel člověk smát, jak vešla do stavení.

Ještě se chechtali a ona vyšla ven, stařena dosud neshrbená, svěží, čiperná, v modračce, v tmavém životě bez rukávů, placku*) na hlavě; z pod ní jen nad čelem bylo viděti proužky vlasů, hladce při-

---

*) Šátek na pokos, na babku, zaklesnutý.

čísnutých, do běla šedých. Hned za ní Kaválek, starý švališér, bez kazajky, jen tak, s úhrabečnicí.

A již Lokvencka zase spustila. Na starého Paďoura. Kývala osmahlou, po rameno nahou rukou, bílý, krátký rukáv košile se jen míhal; volala vesele:

„Á bože člověče! Pojdte, pojdte! Tuhle Kaválek by si rád zatancoval.“

Kaválek se durdil, ona se smála, a nežli se kdo nadál, zavzněl u stodoly hlas houslí. Starý Paďour v sešlém, hřebíčkovém kabátě úzkých rukávů a širokého v týle límce, stál na trávníku pod jasanem a přejížděl struny svého nástroje u kobylinky bíle zaprášeného.

„No tak, Kaválku, ňákou od podlahy!“ škádlila stařena.

„A myslíš, bábo, že ne? Půjdeš-li tancovat —“

„Zamotáš se, staré motovidlo —“

„Aha, máš strach. Já řku, Paďoure, zahrej, víš, jako jste hrávali o muzice, za našich let.“ A vypjal se.

„Maděru?“ ptal se muzikant, poslední z bandy; usmíval se, jako by nevěřil.

„Ne, minet!“

Od vrat, v nichž stanuli ostatní, mladší mlatici, i stará Hrábková, vrstevnice Lokvencové, ozval se hlasitý smích a v tom smíchu křičeli žádostiví švandy i neznámého už jim tance: „Minet! Minet!“

Starý Paďour přitiskl housle k vyvstalé bradě, zahrál takt, dva, přede hrou. Smáli jsme se, jak

Lokvencka udělala Kaválkovi kompliment, jak se šedý švališér dal proti ní do positury, jak oživil a sebou škubl, když Paďour spustil notu, při které za mlada minet tancovali:

*„Cibuláři jedou,
cibulinku vezou —“*

Smích umlkl. Všichni jsme se upřeně dívali na nevídaný tanec, na starého tanečníka, jenž měl ruce v bok, na jeho tanečnici, jež vzala cípy své zástěry do prstů, jak se oba celým tělem vlnivě, kolébavě na špičkách noh pohupovali, jak proti sobě vykročili, uklonili se, přímo, vpravo, vlevo . . .

Starý Paďour hrál, a v očích pod hustým, bílým obočím mu patrně zasvitlo. Pak už také zanotoval vyšeptalým tenorem po nápěvu houslí. A vedle mne, zrovna vedle, ozval se třaslavý hlas. To stará Hrábková stržena hudbou, tancem, v nichž ožila radost mladých let, usmívajíc se přizvukovala:

*„Cibuláři jedou,
cibulinku vezou,
cibu — cibu — cibu —
cibulinku —“*

Kaválek se otáčel a vrtěl v tanci za Lokvencovou. Ta jako koroptvička. Uhýbala se, poklona, a zase dál do kola, a on za ní jako holub.

Vtom padl stín vedle mne na trávník zalitý žlutou září slunce k západu se chýlícího. Starý výměník se o holi přišoural. Stanul, a stál jako přikutý; tvář se mu jasněla, ústa se usmívala, jak se díval na

tanec. Tam sivý tanečník stihl konečně tanečnici, zatočil se s ní, až modračka zaplápolala.

Tu však byl konec slávy. Udýchán, zardělý vyrazil Kaválek z kola, s roztaženýma rukama; hlava se mu zamotala. Ale jeho tanečnice ještě takt, dva, do konce dotočila sama a zůstala jako vítěz v kole. Oči jí jen hrály. Kolem tleskali, smáli se, ona však volala na výměníka:

„No snad mne nenecháte pro ostudu v kole?“

„Á ďouče! Á ďouče!“ bránil se staroch. „Kde pak — Kde jsou ty časy! Všecko je pryč! Všecko to tam. Ale ten tanec — ó — když my jsme byli, to ten svět kvetl, jako bysme po zahradě běhali —“

Okraje víček se mu náhle zarděly do krve, oči zamžily.

* * *

Tak tenkrát tancovali u nás za stodolou minet. Ti staří už všichni zavřeli oči.

Teď zas už jiní s povzdechem říkají:

„Kde jsou ty časy! Když my jsme byli — —“